

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 174/2017
08.06.2017.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Холдинг системи „АА“ из ... у стечају, кога заступа пуномоћник Владимир Илић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., кога заступа пуномоћник Жељко Ракић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 710/17 од 23.03.2017.године, у седници већа одржаној дана 08.06.2017.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог „ББ“ из ... изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 710/17 од 23.03.2017.године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж бр. 710/17 од 23.03.2017.године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда Привредног суда у Београду П бр. 5435/15 од 01.12.2016.године у ставовима другом и шестом изреке, којима је делимично усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 341.873,68 УСД са припадајућом домицилном каматом од 18.07.2002.године па до 24.12.2012.године, а од 25.12.2012.године до исплате према Закону о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу УСД на дан плаћања, те да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 614.340,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) који се у примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом указује на битну повреду из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП учињену од стране другостепеног суда јер је Привредни апелациони суд у поступку по жалби правилно применио одредбе ЗПП испитујући првостепену пресуду у жалбом оспореном делу, оценом свих релеватних жалбених навода и давањем јасних разлога за доношење побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су биле у уговорном односу по основу извођења радова на изградњи и ремонту на објекту у ..., где је инвеститор било привредно друштво из ..., наручилац овде тужени, а извођач тужилац. Радови по уговору број ... од 30.12.1997.године, уговору број ... од 20.06.2002.године и уговору број ... од 14.04.2003.године су изведени, за изведене радове закључно са 31.12.2003.године тужилац је као извођач испоставио туженом 9 ситуација и 9 фактура све потписано и печатирано од стране овлашћених лица парничних странака. Укупна вредност изведених радова са порезом на додатну вредност износи 8.543721,62 УСД. Тужени је платио тужиоцу износ од 8.133.565,48 УСД са порезом на додатну вредност, те се износ од 410.156,14 УСД јавља као разлика коју је тужени задржао, а иста се односи на задржани депозит од 5% сагласно члану 5. основног уговора, што након умањења за обрачунати порез на додатну вредност од 68.282,46 УСД износи 341.873,68 УСД.

Тужени је износ од 341.873,68 УСД задржао у складу са уговорним одредбама као гаранцију да ће тужилац у оквиру гарантног рока отклонити недостатке у изведеним радовима. Сви радови су примљени без рекламације и других приговора на квалитет и квантитет у оквиру гарантног периода од 2 године. Стога су правилно нижестепени судови за наведени износ (без пореза за додатну вредност-НДС) усвојили тужбени захтев и обавезали туженог да тужиоцу исплати износ од 341.873,68 УСД са припадајућом каматом применом члана 210. и 214. ЗОО, којима је регулисано враћање стеченог без основа.

Неосновано ревидент указује да је дуг према тужиоцу требало умањити за износ од 297.248,67 УСД као износ неоправданог пореза на додатну вредност, јер тај износ није ни урачунат у задржани депозит. Зато се тај износ не може ни урачунати као тужичево потраживање. Од задржаног депозита одбијен је износ од 68.282,46 УСД износ који се односи на неплаћени порез, те је само у том делу тужбени захтев тужиоца одбијен. Износ од 297.248,67 УСД није предмет тужбеног захтева. Неосновано је указивање ревидента да се досуђењем тужиоцу износа од 297.248,67 УСД исти неосновано обогатио јер му је омогућено да наплати износ који није оправдао према одредбама уговора и анекса закључених између парничних странака. Неоснован је и навод ревидента о погрешној примени одредбе члана 82. Закона о стечају. Уколико је тужени сматрао да је уплатама извршеним тужиоцу преплатио дуговани износ, који тужилац није у целости оправдао уплатама пореза на додатну вредност, радило би се о потраживању туженог према тужиоцу које је сагласно члану 82 Закона о стечају тужени морао пријавити у стечајном поступку тужиоца и доставити изјаву о пребоју. У супротном, непријављивањем потраживања изгубио је статус повериоца и право да то потраживање компензује са потраживањем тужиоца у предметној парници.

На основу изложеног и одредбе члана 405. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог као неосновану и одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

**Председник већа-судија,
др Драгиша Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић